

Szerda Zsófia

Nyári szemezgetés

2016. május 29.

Vége a temesvári TESZT fesztiválnak. És holnap van a születésnapom. Idén nem tartom meg. Ma éjfél után koccintok néhány jó emberrel, aztán otthon még párral. Temesvár, holnap elutazom belőled. Kedves emberek, holnap itt hagylak benneteket. Nagyon kemény előadások, köszönöm, hogy megnézhettelek benneteket. Éjszakákon át tartó beszélgetések a színház előtt a betonon ülve, köszönöm, hogy elhangzottatok. Csiky Gergely Színház, és Gálovits Zoli, köszönöm a bizalmat, és hogy megint veletek dolgozhattam. Ivo Dimchev, köszönöm a gyógyítást. Marco Chenevier, köszönöm a könnyes nevetést. És köszönöm Júliának, hogy már tudom, hogy a piksz az az örökíró, vagyis a toll. Vannak azok a munkák, amiket az ember szívesen végez el, s ha sok idegességgel is jár, úgy érzi megérte ezt csinálni. Hát ilyen volt ez a TESZT. Szerveztünk, koordináltunk, hotelszobákban veszekedtünk román recepcióssal, ajándécsomagokat pakoltunk a lányokkal, fordítottunk, és sokat mosolyogtunk. Köszönöm.

Június 29.

Sopronba utaztunk. Damien Rice-ot hallgatni. Azaz a terv szerint végigbőgni a koncertjét (ami nem túl sikeres, mert világos volt, és fesztiválhangulat). Damien Rice. Akiért utaztunk már Csehországba, Ostravába, Párizsba, ahol a járdaszigeten ülve még adott a legrajongóbbaknak egy magánkoncertet a hivatalos koncertje után éjjel kettőkor, s akiért most csak Sopronig kellett eljutnunk. De azt hiszem ugyanannyiszor szálltunk át, mint az első két esetben. A vonatokat nem lehet nem szeretni. A szerb vonatokat például azért, mert szinte soha nem indulnak időben, ebből kifolyólag soha nem is érnek oda időben sehova. S amikor az újvidéki állomáson először bemondja a hangosbemondó, hogy „Értesítjük utasainkat, hogy a vonat késik tíz percet”, amire senki nem reagál, tovább beszélget. Aztán elmúlik az a tíz perc, s újra belerecsegi az állomás nyugalmába egy idegesítő női hang, hogy „Értesítjük utasainkat, hogy a vonat késik harmincöt percet”. Ekkor már néhányan felsóhajtanak, mások rágyújtanak egy cigire, van, aki előveszi a pástétomos szendvicset. Amikor újabb információ érkezik fél órával később, miszerint „Értesítjük utasainkat, hogy a vonat késik százöt percet”, akkor néhányan hisztérikusan felkacagnak, mások odavágják táskájukat a betonhoz, megint mások káromkodnak egy jó hosszút, beleszöve a Balkán, a vonat, a kalauz, és a mikrofonos hölgy rokonait is (megtörtént eset alapján). De a magyar vonatok már nem kés-

nek. Ezért Kispesten, és Kelenföldön is EU-s pontossággal szálltunk át a Sopronba tartó vonatra.

Június 30.

Hajnali vonatút után délelőtt negyvenfokos melegben stoppoltunk a horgosi bekötőútnál Szabadkára, víz nélkül, fekete ruhában, azon vitázva, hogy az autót vajon alkalmas-e a stoppolásra, vagy sétáljunk inkább vissza. Elmondunk néhány imát. Ilyenkor az ember nincsen sztorizós kedvében, de megpróbálja tartani a másokban a lelket. Na, ez a következő lesz a miénk. Vagy: „Én csak egy piros Mercedesbe szállok be”. Közben kamionok dudálnak ránk, integetnek sofőrök, vagy csak úgy tesznek, mintha nem is látnának. Aztán jön a krízis.. „Felhívjuk a Csillát, hogy jöjjön ki értünk? Jaj, de mire ideér kiszáradunk, és összeesünk. Taxizzunk talán? Miért, neked van pénzed?” És aztán megáll valaki. És hazavisz. És te nem hiszed el, hogy hazaértél. Talán egy óra hosszát alhattam, sms-re ébredek, hogy negyed ötre jönnek értem, és indulunk Kishegyesre a Dombos Fesztiválra. És éppen negyed öt van. Erre szokta a nagymamám mondani, hogy minek ennyit menni. Meg, hogy olyan vagy, mint a nagyapád, az nem tud a fenekén ülni öt percig. De ha olyan vagyok, mint a nagyapa az nekem teljes mértékben megfelel, mert mondjuk, olyan szívesen leszek. Vagy vagyok. Nyugodt, de szaladgál, soha nem panaszkodik (na, ezt mondjuk még gyakorolnom kell), mindenki szereti, ő meg a magyar nótát szereti. És sokszor előveszi a hegedűjét, és énekel csak úgy magának, vagy annak, aki éppen ott van, vagy ünnepeken. Például énekelt már osztálytalálkozón duettet a becsei pappal. Azt mondjuk megnéztem volna.

Július 2.

Ma indulunk a tengerre. A „horvátokhó”. Jelsára. Mert nincsen a horvát tengerparttól szebb széles e világon. Még Brazíliában sem. A múltkor a taxis bácsim, akivel mindig olyan jól beszélgetünk, azt mondta, hogy a horvát tengerpart a legszebb a tengerpartjaink közül. Mert hogy – magyarázta – számomra mindig az enyém marad. „Az én Adriám.” Ugyanez a taxis bácsi mesélte egyszer, hogy most olvasta a Száz év magányt, és hogy szerinte ennek a fele kitaláció. Aztán még elbeszélgettünk arról, hogy hát mégiscsak egy könyv, lehet hogy kitaláció, de mi nem ott élünk, honnan tudhatjuk ezt. És azzal zárta, hogy végül is vele is történtek már csodák. Aztán ki kellett szállnom, pedig ez a csoda dolog érdekelt volna. No de tenger. Bepakolás, szendvicsek, egy rakás bundás kenyér, jön Laura Pestről, őt is visszük, meg kell mosni a kocsit (ezt majd Dávid), kutyákat elvinni anyámékhoz Becsére, ahol kapunk még egy hadseregnek is elég fasírtot, zöldséget, süteményt, kolbászt, és egyéb hasznos dolgot, és végre, végre, végre mehetünk kabócát szelídíteni, azúrban lebegni, és fenyőillatot inhalálni. Olivaolajjal kent bőrünket feketére égetni, és levendulaolajjal

nyugtatni, és azt a valótlán kék, türkiz, azúrszín tengert beleégetni a retinánkba, hogy ha majd szürkül a város, tudjunk rajta kékíteni. Dávid hajt végig, kanyarog Bosznián át, suhanunk el Mostar mellett. Agatha Christie-hangoskönyv szól Balázs Péter előadásában odafelé az úton, visszafelé már a Téli berek. Egy pillanatban, hajnaltájt lehetett, arra ébredtem, hogy Dávid száll be a kocsiba, tiszta víz a feje, és fújtat, mint valami zebra. Picit megijedtem tőle, de lehet csak a hajnali fények miatt tűnt őrülnék. És hát már a kilencedik órája hajt. Hát hogy nézzen, ki ha nem így, mint egy vizes sörényű fújtható zebra. Szegény.

Július 3.

Pár óra keresgélés, alkudozás és prosek után Rosa néninél verünk tábort, remek választás, hiszen az ő Antunja (ezzel kezdi minden mondatát) ezt nem eszi, azt már nem issza, ezért hoz nekünk ebből, abból. Az „Ő Antunja” bácsi reggeltől estig a ház előtt/mögött/mellett ül, szigorúan követve az árnyékot. Mást nem csinál, csak ül. Néha megiszik egy kis meggylevet. Néha mi is megiszunk. Ki kell olvasnom három könyvet. A Cserna Szabóval kezdem. Már az első nap után egészen más a bőröm, a hajam, a körmöm, a kedvem, az idegrendszerem, mintha minden szebb lenne a tenger mellett. Venni kell egy nyaralót. Vagy jóba lenni Rosa nénival. Na, jó, ez gonosz gondolat. De amikor tényleg olyan, mint egy nagymama, nem nehéz szeretni. Mindent gyárt házilag, és mindent végigkóstoltat velünk. Méztől kezdve prosekön át a fehérborig...

Július 6.

Megjött Lóci és Lili tegnap. Megmutattuk nekik a strandunkat az új barátokkal, akik szintén ide járnak. Velük nem beszélgetünk, de már köszönünk egymásnak egy bólintással. Van itt egy francia házaspár (fehérek), két koromfekete, gyönyörű afro-lánykával, akik egész nap rákokra vadásznak. Az ő történetük szerintem az, hogy egy dúsgazdag, Afrika szerelmese házaspár örökbe fogadott két árva kislányt. Van itt egy szexi apuka három kislánnyal, akik egész nap visítanak a bűvármászok pipájába, ami úgy hangzik, mintha földönkívüliek szállták volna meg a strandot. Az apukáról már több mesét gyártottunk: A: Meghalt a felesége egy autóbalesetben, azért van mindig egyedül. B: A testvére gyermekeivel nyaral, s így csajozik. C: A felesége csak úgy ment bele a nyaralásba, ha ő otthon borozhat, amíg apa és a kölkök strandolnak. A fiúk (Dávid és Lóci) Rosa néni kérésére átcipeltek egy szekrényt a szomszédból a padlásra, izzadtak is rendesen, de nem mertek szólni, cserébe kakaós keksz és sült szardíniát kaptunk (mi is, akik nem csináltunk semmit). Citromot Rosa néni fájiról szedhetünk, „csak nyugodtan gyerekek, így is túl sok van, nem kell nekem ennyi”.

Július 10.

Hazajöttünk a tengerről. Az egyedüli dolog, ami feldobta a tenger utáni depressziómat, hogy találkoztam három emberrel is az utcán, akik félhangosan énekeltek. Mennyivel jobb lenne, ha többen énekelnének az utcákon. Vagy táncolnának. Utánanéztem, hogy ki volt az a Božidar Adžija, akinek a nevét a szabadkai utcám viseli. Jugoszláv ügyvéd, politikus, különösen a munkások védelmével, és biztosításával foglalkozott, a marxizmus hirdetője, egyike az első jugoszláv antifasiszta publicistáknak, és Jugoszlávia nemzeti hőse.

Július 22.

Ma a palicsi filmfesztiválon megnéztem az Ernellák Farkaséknál című filmet. Hajdu Szabolcs és a kis stáb. Kiscsalád. És hát eléggé kikészített. Nagyon pontosan mutat be emberi kapcsolatokat. Nagyon pontos dialógusok hangzanak el benne, nem akarnak hátraszaltót ugrani (mégis megugorják), nincs benne dráma (az a filmes dráma, hogy mondjuk valaki meghal, vagy hasonlók), és mégis benne van minden: dráma is és humor is, minden ami körülvesz minket. Téged, engem, mindenkit. És ami a legfontosabb, elhiszem. Nem érzem, hogy filmet nézek. A szó legjobb értelmében. Beszippant, és csak azt figyelem, mi történik a barátaimmal ez az egy nap alatt. Életet nézek vásznon. Azt hiszem a legjobb film, amit ebben az évben láttam. Utána nem is tudtam a gombóc miatt normális hangon beszélni Zsófival (aki a film producere és Szabolcs asszisztense), és nem tudtam már több filmet megnézni a fesztiválon. A legjobb az lett volna, ha el tudok vonulni pár órára csak úgy nézni valami vizet, és gondolkodni.

Július 23.

Takarítás. A porszívóval remekül lehet tercet énekelni. Vagy macedón népdalokat, ott sokszor az egyik szólam egy hangon szól. De a hajszáritóval, vagy más zúgó háztartási gépekkel is lehet duettezni, s már nem is gondolunk arra, hogy még a pókhálózás, és a mosogatás hátravan. A takarítás hangjai.